

BAJTÁRSI

LEVÉL

1953. VI. 9. sz. levél.

83. oldal.

Bregenz, 1953. október 10.

OKTOBER 6.

1849 október hó 6-án Tizenhárom hős magyar táborno­kot fosztott meg Aradon legnagyobb kincsétől, az életétől, az akkori zsar­nok uralom! Azon Tizenhárom táborno­knak oltották ki életét, akik a hős honvédek élén fegyverrel a kézben harcoltak a szabadság elide­geníthetetlen igazságáért. Megbélyegzésnek szánt bitóhaláluk marti­romsággá dicsőült, akiknek kiontott vére megöntözte a talajt új ve­tés és aratás gazdag ígére­tére!

A negyvennyolcas szabadság harc után a haza bölcsé­nek Deák Ferencnek vezetése­vel, a magyarság passzív magatartásával kiharcolta az új magyar élet-lehetősé­get, mint tette azt már megelőzően Muhi és Mohács után.

Az október 6-ki gyászün­nepeünkről való emlékezés figyelmeztet a mai nemzet gyászunkra. Hazánkban ugyanis a pán­szlávizmus ár­larcába rejtőző istentelen nemzetköziség még mindég gyilkolja, a lel­két öli meg a megdicsőült ősök szelle­miségét ápoló magyaroknak! Évek­óta immáron sok ezerre rug az ilyeneknek száma, akiket legyilkoltak vagy örökös rabságba vetettek börtönökbe és szibériai ölbányákba. Egy nagy temető ma a mi egész Hazánk, ahonnan az élő marti­rok, az in­ternáltak százezei s az egész nemzet néma hallgatásban összeeskü­dve tekint a szabad keresztény világ felé!

Nekünk szabadföldön élő magyaroknak kötelességünk ezt a ma­gyar szelle­miséget, lel­kisé­get megismertetni a Nyugattal. Ebben kell összefognunk minden politikai pártállásra és más egyébre való tekin­tés nélkül, ezt kell ébrentartanunk fiainkban és lányainkban bárhol a nagyvilá­gon, ahol magyarok élnek! Ez az egyetlen erőnk, mely meg­maradt és amely biztosítja nemzet­i életünket!

A marti­rok hallhatatlansága mindég megterenti a letarolt me­zők­ön az új élet lehetősé­get s újból utnak indítja a nemzetet a sors által kiszabott történelmi hivatásának teljesítésére.

"Jobb meghalni, mint gyalázatban élni" vallották a rómaiak, amikor súlyos váltsá­gok előtt állottak, mint amilyen előtt mi ma­gyarok most állunk! A mi történelmünk szakadatlan küzdelmek láncolat­a nemzet­i létünkért, magyarságunkért s az utóbbi közel ezeresztendő alatt még a nyugati kereszténységért is. Mindenképpen vállalnunk kell ezt a sorsot úgy most, mint a jövőben is, mert Isten hivatás­ként jelölte azt ki számunkra a Kárpátok medencéjében.

CSAK EGY KÖZBIZTONSÁGI SZERV, VAGY UJRA KÖZBIZTONSÁGI SZERVEK?

Az ország ujjaépítésével kapcsolatos feladatok egyike a közbiztonság megteremtése és tartós fenntartása lesz.

A feladat fontosságát a közbiztonság meglétének fontossága adja. Normális gazdasági, politikai, kulturális, stb. élet csak úgy alakulhat ki s az egész ujjaépítési program csak akkor valósítható meg, ha az országban közbiztonság lesz. Ez elengedhetetlen feltétel, amely nélkül szinte az első lépéseket sem lehet megtenni: melyet viszont, ha megteremtünk, szilárd és biztos alapot kölcsönzünk az egész munkaprogramnak. A közbiztonság megteremtése és fenntartása tehát nem közbűbös az ország ujjaépítésére és további fejlődésére, sőt igen döntően befolyásolja azt.

Közbiztonságot teremteni és fenntartani azonban csak arra hivatott szervvel lehet.

Az elképzelhető, sőt nagyon valószínű, hogy az országban jelenleg működő állami szervek egyrésze az ország felszabadulása után is megmarad és tovább működik. De az, hogy a mostani magyar államrendőrség továbbra is megmaradjon és továbbra is ellássa a közbiztonsági szolgálatot, az elképzelhetetlen. Ezt a kommunista párhadsereggyé zülött testületet - minden egyéb okoktól tekintve - erkölcsi forának és szaktudásbeli nyágalacsonyága miatt sem lehet jelenlegi formájában az ujjaépítési munkába beállítani. A magyar államrendőrség azaz, hogy személyi és szervezési vonalon való átférmálásánál csak a kommunista párt szempontjait vették figyelembe, annyira elvesztette "közbiztonsági szerv" jellegét, hogy ezt a szervet - még ha volna is idő és mód rá - nem lenne érdemes átszervezni. Átszervezésére már csak azért sem kerülhet sor, mert minden valószínűség szerint a kommunista rezsim felszámolásával ez is automatikusan szét fog esni.

De bármilyen formában következnek is be a megszűnése a lényeg az, hogy az ország közbiztonsági szerv nélkül marad. Nem vitás viszont, hogy a közbiztonsági szerv még rövid időre való kiesése is felmérhetetlen károkat von maga után.

Létesíteni kell tehát közbiztonsági szervet.

Ha pedig eddig jutottunk a gondolat füzésben, egész természetes, hogy felmerül a kérdés: csak egy közbiztonsági szervet, vagy újra közbiztonsági s. z. e. r. v. e. k. e. t hívunk életre?

Ez a kérdés már csak azért is felvetődik, mert két példa áll előttünk. Egy kb. 70 esztendő korszak, amikor két közbiztonsági szerv, a csendőrség és rendőrség osztogott a közbiztonság fenntartásának munkáján s egy az 1945 óta tartó időszak, amikor egyedül a rendőrség látja el ezt a szolgálatot.

Első ránézésre úgy látszik könnyű leegze kérdésben határozni, mert hiszen köztudomásu, hogy az 1945-ig tartó kb. 70 év alatt az ország közbiztonsági állapota általában jó volt, viszont ezer és ezer eset bizonyítja napjainkban, hogy 1945 óta alig beszélhetünk Magyarországon közbiztonságról. Ebből a megállapításból azonban azt a következtetést levonni, hogy csak akkor lesz közbiztonság otthon, ha újra két közbiztonsági szerv, csendőrség és rendőrség látja el e szolgálatot egy kicsit merész és felületes dolog is volna. Mert ha csak egy kicsit is mélyebben vizsgálat alá vesszük a tényeket, akkor rájövünk, hogy nem azért volt Magyarországon általában közbiztonság, mert két közbiztonsági szervünk volt s nem azért nincs ma otthon élet és vagyon-biztonság, mert csak egy közbiztonsági szerv, a magyar államrendőrség örököl, illetve nem örököl, hanem legfőképpen azért, mer 1945-ig mind a csendőrség, mind a rendőrség becsületes, rendes munkát végzett, 1945 óta pedig a rendőrség nem a közbiztonság, hanem a kommunista minoritás hatalmának fenntartása érdekében dolgozik. Ha a mostani rezsim nemcsak az 1945 előtt működő rendőrséget, hanem

a csendőrséget is alkalmazni találta volna arra, hogy céljai szolgálataiba állítsa s az utóbbit nem eszlatta volna fel, akkor talán ma is két közbiztonsági szerv volna és mégsem lenne közbiztonság az országban. De tovább megyek, ha a mai román rendőrséget nem formálta volna át s nem "tisztogatta" volna ki belőle a neki nem megfelelő elemeket, hanem cilenként a feladatokat csendőrség tisztjeivel és legénységével töltötte volna fel annak hiányait, igen valószínű, hogy tudott volna a rendőrség egyedül is közbiztonságot teremteni az egész ország területén. Az tehát, hogy van-e közbiztonság az ország területén elsősorban attól függ, hogy hogyan működik, illetve működnek-e közbiztonsági szervek, nem pedig attól, hogy hány van belőlük.

Kétségtelen, hogy a közbiztonsági szolgálat körébe eső feladatok megoldhatók úgy is ha egy, s úgy is ha két közbiztonsági szervet állítunk be azok megoldására feltételezve persze, hogy mindkét esetben becsületes munkát végeznek a közbiztonsági szervek.

De megoldás és megoldás között még ebben az esetben is lényeges különbség lehet aszerint, hogy egy vagy két közbiztonsági szervet alkalmazunk. Éppen erre a különbségre akarok rámutatni az alábbiakban.

Tárgyilagos szakértői bírálat tárgyává teszem a fenti szempontból az 1945. előtti, azaz azokat az időket, amikor két közbiztonsági szerv működött az országban. Bonckés alá veszem az akkori közbiztonság állapotát, a két szerv munkáját, szak- és szellemi nívóját, megvilágítom szervezésüket, kiképzésüket, fenntartási költségeiket, hogy az így feltárt adatokból helyes következtetéseket tudjunk levonni.

Bármennyire hasznos és a cél elérése érdekében igen előnyös is volna, ha a fentiekhez hasonlóan a mai, azaz az egy közbiztonsági szerv-rendszer előnyeit és hátrányait is kiemeleznénk és összehasonlítás képpen az előbbi mellé állíthatnánk - de sajnos ezt nem lehet megtenni.

Nem lehet megtenni, mert a mai államrendőrség egész felépítése, munkaformája, testületi szelleme, de célja is annyira nem az európai értelemben vett "közbiztonsági szerv" kópét mutatja, hogy azt tulajdonképpen nem is közbiztonsági szervnek, hanem egy erősen felfegyverzett párt- vagy még inkább klikkvédőnk alakulásnak kell tekinteni s így nem alkalmas az összehasonlításra. A mai otthoni rendszert tehát e kérdésben nem lehet irányadónak venni, példája nem eshet látba sem az egy, sem a két közbiztonsági szerv rendszere melletti állásfoglalásunknál. - Ez azonban nem befolyásolja munkánkat, mert a múlt viszonyainak tárgyilagos megítélésével és a várható események reális mérlegelésével annyi támpontot kapunk így is, amely elég a kérdés eldöntéséhez.

Hogy ezt a szakértői bírálatot minél tökéletesebben megtudjuk ejteni, a közbiztonsági szolgálatot részekre bontom.

A közbiztonsági szolgálat felosztható r e n d é s z e t i szolgálatra és s z a k szolgálatra.

A r e n d é s z e t i szolgálat az a része a közbiztonsági szolgálatnak, melynek feladata az ország belrendjét fenntartani, továbbá az igazságszolgáltatás végrehajtásában - a bünvádi eljárás nyomozó részének elvégzésével - közreműködni.

A s z a k szolgálat körébe azokat a teendőket soroljuk, amelyeknek célja egyrészt a rendészeti alakulatok munkájához segítséget nyújtani, másrészt a közbiztonsági szervek enömentes vezetését, anyagi, egészségügyi etb. ellátását biztosítani.

A r e n d é s z e t i szolgálat a fenti két nagy feladatkörnek megfelelően tovább tagozódik b e n r e n d é s z e t i és i g a z s á g ü g y i rendészeti szolgálatra.

A belrendészeti szolgálaton belül van azután k ö z l e k e d é s rendészeti szolgálat a közlekedés rendjének fenntartásával kapcsolatos teendők végrehajtásáráh a t á r rendészeti szolgálat -a határátlépő helyek rendjének fenntartásával kapcsolatos teendők végrehajtása: végül k ö z rendészeti szolgálat. Ez utóbbi feladata általában az ország területén a közrendet fenntartani.

Az igazságügyi rendészeti szolgálat pedig két, ugymint b ü n ü g y i rendészeti és á l l a m rendészeti szolgálatra oszlik. Az előbbi az ugynevezett közönséges bűncselekmények nyomozásával, az utóbbi pedig az államellenes bűncselekmények felderítésével és nyomozásával foglalkozik.

A szakszolgálaton belül megkülönböztetünk h i r a d ó - m ű - s z a k i - n y i l v á n t a r t ó - g a z d á s z a t i - e g é s z - s é g ű g y i é s i r o d a i szakszolgálatot.

Az egyes rendészeti és az egyes szakszolgálatok természetesen még tovább is tagozhatók. Megejtendő vizsgálatainkhoz azonban elégséges, ha a közbiztonsági szolgálatot a fenti öt rendészetre és hat szakszolgálatra bontjuk. Hogy az egyes rendészetek, illetve szakszolgálatok keretén belül milyen részletfeladatokat kell megoldani, azt azok részletes tárgyalásánál sorolom fel.

Vegyük tehát sorra őket!

(folytatjuk)

-. -

D.L. Örgy.

K Á R P Á T A L J A.

(Irta: Árdánházy)

Az utóbbi két-három évben nemcsak a magyar emigráns sajtó foglalkozik igen sokat Kárpátalja kérdésével, de számos ilyen vonatkozású cikk jelenik meg az emigráns ukrán, lengyel, cseh- és szlovák sajtóban is. Igen sok értékes tagja a Testületünknek Kárpátaljai születésű, még többen szolgálati beosztásaik folytán ismerték és szerették meg Hazánk e vadregényes területét, de azokat a bajtársakat is bizonyára érdekelné fogja, akik csak térképről ismerik e földrészt, hogy milyen okok tartják napirendes az emigráns sajtó nagy részében oly hosszú idő óta ezt a kérdést.

Mielőtt a kérdés lényegével foglalkoznánk, a teljes tájékoztatás érdekében, vázlatosan ismertetni fogom e terület földrajzi, néprajzi és történelmi adatait:

Földrajzi helyzet:

Az ezeréves magyar Birodalom szerves része volt Kárpátalja attól kezdve, hogy a nagy magyar honszerzők az első határvárat lezúrták a Kárpátok hegyvonulatára. Az a terület, amelyet az első világháború befejezése óta "Kárpátalja" elnevezés alatt ismerün, a honfoglalástól 1919-ig, tehát több mint egy évezreden át földrajzilag és közigazgatásilag szerves része volt Magyarországnak. Északkeleti határa az uezsoki szorostól a verekei szoroson át Tatárhágóig a Kárpátok gerince. Úszoktól délre az Ung folyó völgye Ungvárig, innen délkeleti irányban Munkács, Felsőrcmete, Salánk, Nagyszőlős-ig, majd innen észak-keleti irányban Királyháza-Huszt-Töcső-Máramaros-sziget-Rahó-Körösmező-Tatárhágó vonalán belüli terület rész.

Néprajzi helyzet:

A pontos statisztikai adatok hiánya miatt a tájékoztatás csak hozzávetőleges.

E terület lakossága kb. 50.000 volt. A lakosság kb. 90%-a ruszin volt, a 10%-ba esik az arányszám szerinti sorrendben a zsidó magyar és a német lakosság. A magyar lakosság nagy többsége e terület városában Ungvár, Munkács, Nagyszőlős, Huszt és a közigazgatási székhelyeken ált. A ruszin lakosság gör. kath. vallású volt és e yháziilag a munkácsi gör. kath. püspök -Ungváron székel- hatásköre alá tartozott.

Gazdasági viszonyok:

A lakosság fő foglalkozása a földművelés, állattenyésztés

volt, de a terület fejlett faipara tekintélyes számú embert foglalkoztatott. A lakosság nagy részének életszínvonala alacsony - a nehéz és küzdelmes megélhetési viszonyok, a természet mostoha adottságain kívül abban is magyarázatát leli, hogy a jóhiszemű és a kultúra nem magas fokán álló ruszin nép sok lelkiismeretlen behatásnak volt kitéve. Ezt a helyzetet ellensúlyozandó a Földművelésügyi minisztérium a század elején életre hívta az u.n. Hegyvidéki Kirendeltségét. Ez az állami intézmény áldásos tevékenységet fejtett ki. Tmogatása és az irányítása mellett hatalmas fejlődésnek indult a tervezési földművelés és a fajtiszta állattenyésztés. A magyaránny gazdasági fejlődésnek gátat emelt az a történelmi vihar, ami az első világháborúval vette kezdetét, folytatódott a cseh megszállásban és teljes erővel tombolt azóta, amióta a Szovjet kobelezte be ezt a területet.

Történelmi adatok:

A honfoglalás után - a 14-ik század folyamán - Korjatovics herceg vezetésével Kárpátalján, mint befogadott nép felbukkantak a ruszinok, földet kaptak, életlehetőségeket, jogokat, nem többet és nem kevesebbet, mint amit a magyar nép magáénak vallott. Ez a magyar állam szelleméből következett és éppen a ruszin nép vonul be a magyar történetbe úgy, mint a "gens fidelissima", a hűség népe. Most van 250 éves fordulója annak a nagy történelmi eseménynek, amikor II. Rákóczi Ferenc nagyságos Fejedelmünk lengyelországi emigrációjából visszatérve Kárpátalján bontotta ki szabadságárcának zászlóját. A ruszin nép fegyverfogható része lelkesedéssel csatlakozott fel Rákóczi zászlója alá és ezért kapta a Fejedelemtől a kitüntető és azóta is büszkén viselt "gens fidelissima" jelzést. A ruszin nép a szabadság és történelme folyamán soha nem velünk szemben lépdött, hanem ellenkezőleg hanem ellenkezőleg velünk együtt és haróttva vívta haródt a "linguelli nemzeti szabadsághóseink által kibontott zászlók alatt."

Nagy Péter cár óta már bizonyíthatóan azon pánezsláv törekvések, hogy Oroszország így, vagy úgy, de birtokolhassa Kárpátalját. Ezen cél előrése nagyon sok jó rubeljébe került az oroszoknak, de a földhöz-ragadt szegény ruszin nép hűségét és ragaszkodását magyar Hazájához nem tudták megingatni. Ennek döntő bizonyítékát szolgáltatta az első világháború előtt lefolytatott és világszerte nagy hírelembe részesített máramarosszigeti szihma per.

A magyar kormányok felismerve Kárpátalja politikai és hadászati fontosságát, bölcs intézkedéseik nyomán a XIX. század végén, de különösen a XX. -ik század elején a ruszin nép úgy kulturális, mint gazdasági szempontokból őrvedetes fejlődésnek indult. Ezt a fejlődést megállították az 1914-es események. Kitört a világháború, amely kisebb szünetekkel ma is tart és amelynek eredményei marapság is le nem mérhetők.

Az első világháború hadak országutjává tette ezt a területet, a háború kitörésének pillanatától hadtör-terület lett. Elete, több mint 3 éven át, Oroszország őszeonlásáig, szorosán ősze volt kapcsolva a háború közzvetlen eseményeivel. Büszke lehet a ruszin nép, hogy szláv eredete dacára a háború legkritikusabb idejében sem lett hűtlen magyar Hazájához.

A háborút elvesztettük. A veszített háború egyenes következménye volt az 1918. októberében kitört úgynevezett "öszirózsás" forradalom, melynek nagy bűne, hogy elősegítette azt a kegyetlen történelmi igazságtalanságot, miszerint Hazánk lett e háború legnagyobb vesztese. Elvitatni azonban azt a tónyt nem lehet, hogy ez a kormány alkotta meg az 1918. december 24-én érvénybe léptetett X.t.c. - Ez a magyar államkeretben tökéletes autonómiát adott Kárpátaljának, amely olyan méretű volt, hogy hozzá hasonlólt egyetlen kis nép sen élvezett Középeurópában. Az autonómia keretén belül a ruszin nép 1919. tavaszán akarátának teljes szabadságán megválasztotta parlamentjének

a "szojm"-nak képviselőit. Csak azok kaptak mandátumot, akik a magyar államkeretben akartak tovább élni. Ennek a törvénynek a szellemét a ruszin nép ma is tiszteletben tartja.

A rohanó események nem hagytak időt az autonómia gyakorlati kimunkálására. A csehek 1919. év tavaszán megszállták e területet és 20 éven át gyarmatként kezelték. A csehek megszállását, az ezeréves magyar területek elrablását a Páris környéki békeparancsok szentesítették. Ezek a parancsok vajdub egeret szültek és ennek nyomán keletkezett Csehszlovákia és Nagyrománia is. Magyarországot elrabolták Európától. Nyugat-Európa nem jól vigyázott Európára, jóllehet mi magyarok egész történelmünk folyamán Európát védtük és amíg örökhettünk a Kárpátokon, megvolt Európa s ma csak a fele van és hiányzik a közepe!

A Páris környéki békeszerződések által létesített erőszakos helyzet csak 20 évig élt s azután Mátyavárként omlott össze. A történelmi feszítő erő folytán Kárpátalja 1939. március 15-én örömmel tért vissza Szt. István birodalmába. Sajnos ez az állapot csak öt évig tartott, mert azután a változatosság kedvéért az oroszok szállták meg, majd Benes 1945. június 29-én végleg átadta ezt a területet a szovjetnek, amit itélelnapig tartó (?) birtoklási szándékkal "Kárpát-Ukrajna" elnevezéssel bekebelezett.

-.-

(folytatjuk)

GÓG ÉS MAGÓG FIA...

Góg és Magóg fia vagyok én,
Hiába döngetek kaput, falat
S mégis meghördem töletek:
Szabad-e sírni a Kárpátok alatt?

Verecke híres útján jöttem én,
Fülembé ősmagyar dal rivall,
Szabad-e Dóvénynél betörnöm
Uj időmnek uj dalaival?

Fülembé forró ólmot öntsetek,
Legyet az új, énekes Vazul,
Ne halljam az élet új dalait,
Tiporjatok reám durván gazul.

De addig sirva, kínban, mit se várva
Mégis csak száll uj szárnyakon a dal
S ha elátkozza százszor Pusztaszert,
Mégis győztes, mégis uj és magyar.

Ady Endre.

-.-

SEGITSETEK, HOGY SEGITHESSÜNK!

Közeleg a Karácsony! E legnagyobb ünnepünket megelőző idő s főként az Advent a rendesnél mindig nagyobb elmélyülésre készíteti a keresztény embert. Különösen manapság szükséges ez, amikor az eljövendő Karácsonyt közzülünk a legtöbbször hosszú évek óta hontalanul és otthon nélkül töltjük el s az idő múlásával mindinkább növekvő szűkségben, nélkülözésben.

Vannak azonban közülünk is, kik nem szűkölködnek. Kivándorlásuk révén új otthon alapítottak, jobblétben élnek. Az ilyenekhez száll kérésünk, hogy segítsenek s általuk mi is segíthessünk az Európában - főként Ausztriában és Németországban maradt - nyomorgó, beteg, munkanélküli bajtársainkon s ezenkívül tegyék otthonossá adományokkal az egyetlen lindenbergi magyar iskola 130 főnyi magyar növendékeinek Karácsonyát, akik között 9 csendőrgyermek és ezek közül is két csendőr-árva is tanul. Ne feledje senki, hogy: "A jókedvű adakozót szereti és megáldja az Ur!"

./.

Adományokat (pónz, ruha, élelmiszer) utóbbiakat vémentesítve) e szerkesztőségnek, vagy közvetlenül Ungarische Gimnasium, Lindenberg, Hotel Krone, Deutschland, Liscsinszky Béla bajtársunknak címére kérjük küldeni "1953 Karácsony"-ra való megjelöléssel.

Minden beérkező adományt a B.L.-ben nyilvánosan és köszönettel nyugtázunk s azok elosztásáról is lapunkban nyilvánosan elszámolunk.

ÁHOGYAN MI LÁTJUK.

Kétségtelen, hogy az állandóan felszínen tartott utóbbi események közül legnagyobb jelentőségű a hydrogen-bombának kétoldalú birtoklása. Az U.S.A. felelős vezetői nap mint nap erről tárgyalnak s az ottani atomtudósok pedig nem csinálnak titkot abból, hogy a szovjet legkésőbb két éven belül képes lesz arra, hogy meglepetés-szerű támadással, atombomba ledobásával megsemmisítse Amerika népe-sebb városait, mely hadviselés szempontjából ezen egész terület ki-kapcsolását jelentené.

Bizonyos, hogy Stevenson a demokratapárti volt elnökjelölt az előbb ismertetett események befolyása alatt javasolta, hogy Amerika kössön meg nem támadási szerződést a szovjettel. Kihagyta azonban a számításból azt a ma már bizonyított tényt, hogy a szovjet egy ilyen szerződés betartását csak addig tartja magára kötelezőnek, míg az számára előnyt jelent, vagy számítását nem keresztezi. De e szerződés megkötése esetén is hadüzenet nélkül, meglepetésszerűen támadja meg az U.S.A. nagyobb városait, minélyt abból rá kár származik, vagy származhatik.

Lejárt már az oroszral való alkudozások ideje, nyílt színelvételre kell vezetőit kényszeríteni még mielőtt teljesen felkészültek volna világot meghódító tervüknek megvalósítására.

A leszerelés korszakultvitele is éppen az orosz ellenkezések miatt utópia! Soha nem fog belemenni a szovjet abba, hogy az általa birtokolt területeken pártatlan ellenőrző bizottságok meglepetés-szerűen működhessenek. Igen helyesen foglalta össze nem régen az angol Daily Telegraph az oroszok jelenlegi célkitűzéseit: 1./Mindent elkövetni az európai védelmi szövetség kifejlesztésének megakadályozására; 2./Kelet-Németországot bármilyen áron megtartani; 3./Megkísérelni újból az Atlanti Szövetség felrobbantását. Határozott célkitűzésekkel rendelkeznek tehát végcéljuk megvalósítása érdekében s időközben rugalmasan alkalmazkodnak a tárgyalást vagy kérdések megoldását javasoló nyugati jegyzékekhez. Pillanatnyilag sem tévesztik szem előtt végső céljukat, világuralmuk megvalósítását. Sajnos, hogy a Nyugaton ezt a határozottságot még mindig nem tapasztaljuk.

Legujabb eseményekről még a jugoszláv Államfő, Titó állásfoglalásáról kell pár szót említenünk. Ismeretes, hogy a triesti Ázónát, mely eddig amerikai és angol megszállás alatt áll, a megszállók kölcsönös megegyezés alapján az olaszoknak akarják átengedni. Titó aztán erre határozottan kijelenti, hogy az olaszoknak e zónába való bevonulását Jugoszlávia elleni agressziónak tekintti és fegyverrel is kész ennek elhárítására. Erélyes jegyzékekben utasítja vissza a jelenlegi megszállók megegyezését, jegyzőket intéz az Egyesült Nemzetekhez és közben a szabadságolásokat hadserege kötelékéből beszűntette.

Ugy látszik nem használt Titónak az angliai látogatás és az ottani díszes fogadtatás, mert próbálja ugyan játszani az ugynevezett nemzeti kommunizmust, amelynek gyökerei mégis csak nemzetközietkülönösen mióta Malenkow a szovjet első ura, akihez Titót személyes jó barátság fűzi.

Változnak az idők s ezzel együtt az emberek is, különösen, ha ügyvélik, hogy a végcél megvalósításának ideje közelesem elkövetkezh-

KERÉKPÁR LOPÁS NYOMOZÁSA.

A Kisterenyői Őrsőn az 1939 év telén, egyik napon az esti 6-rakban panaszt tett Szabó Vince vasuti keesi-rendező, mely szerint az nap délután kerékpárját a Kisterenyői vasutállomásról, a forgalmi iroda elől ismeretlen tettes ellopta. Előadta még, hogy azzal járt be szolgálatteljesítésre és szolgálatának letelte után azzal távozott lakására. Időközönként megszokta nézni kerékpárját, de a délután folyamán vonat szerelvényvel Nagybátony községbe kellett utaznia, ahonnan az esti órákban visszatérve meglepettve tapasztalta, hogy kerékpárja nincs a megszokott helyen. Kára 180 pengő. Nem rég vette kerékpárját s a vásárlást igazoló szelvényt, amelyen a kerékpár gyártási száma és rövid leírása is volt, az Őrsőn hagyta.

Az öpl. az ügy nyomozására engem vezényelt ki jvként beosztva hozzám, mint jt-t egy csőt. Azonnal a helyszínre indultunk és azt vizsgáltuk át először, annak dacára, hogy nem sok adattal kecsegtett, mert hiszen szabadon a falhoz volt a kerékpár támasztva s azt onnan elvinni erőszak alkalmazása nélkül lehetett. Más nyomokat sem találtunk a helyszínen, így tehát a szolgálatot teljesítő forgalmi tisztet, altiszteket és más vasuti alkalmazottakat kérdeztük meg. Első kérdések azok voltak, hogy ők nem vitték-e haza tévedésből a kerékpárt, vagy esetleg nem adták azt oda kölcsönként valamelyik ismerősüknek abban a reményben, hogy azt rövid időn belül visszahozza. Megkérdeztük azt is, hogy talán emlékeznek olyan emberre, aki nem tartozott a vasuti személyzethez, de esetleg kerékpárral fordult meg az állomáson a kérdéses időben. Ezen kérdéseink sem hoztak eredményt.

Soron következett a községi posta személyzetének, majd a még számításba jöhető kereskedősek, szállodások, kereskedők megkeresése, ahol általában idegenek megfordulni szoktak. Új adatot elérni mégsem sikerült!

Folyton azon törtem a fejemet még az éjjeli pihenés helyett is, hogy valami hézag lehet az eddigi nyomozásban és megpróbáltam összeilleszteni az eddig kapott csekély adatokat, hogy rekonstruálhassam a bűncselekmény lefolyását. Ennek eredményeként újból a vasutasokat kérdeztem ki arra vonatkozólag, hogy milyen vonatok és személyek érkeztek, illetve távoztak a vasutállomásról a cselekmény elkövetésének ideje alatt. Sajnos nyomra vezető adatot újból nem találtam és már azon gondolkodtam, hogy megkeresem írásban a szomszédos Őrsőket és házlátatást tartók a jegyzékönyveikben nyilván tartott rovatmultu égyéneknél, illetve szóbeszős büntetteselnél. E közben támadt az a gondolatom, miszerint a postamesternél érdeklődöm még, hogy a posta rendes alkalmazottain kívül nem volt-e valaki, mint kiségitő abban az időben kint a vonatonál az érkező posta átvétele végett. Így jutottam annak a kiségitő kézbesítőnek a nyomára, aknt Szomszéd Károlynak hívtak s aki azt adta elő, hogy ő uyan nem volt kijelölve a vonathoz való kimonetelre a postáért, de mert különösebb elfoglaltsága nem volt, kerékpáron ment ki behozni az érkezett külödeményeket a postára. Mielőtt az állomásra érkezett volna, attól kb. 300 méterre a vasuti átjárónál (sorompónál) találkozott egy kb. 22 évesnek látszó fiatal emberrel, aki egy kerékpáron hajtott át Mátraverebély-Pásztó felé vezető műtra. Neki azért tűnt fel a kerékpáros férfi, mert a kérdéses időben nagyon hideg volt és az mégis kis kabátot viselt s bár hallhatta a sorompó csegetttyűjének jelzését, hogy azt vonatérkezés miatt lezárják, ahelyett, hogy megállt volna, olyan sebessen hajtott át az átjárón, mintha üldöztek volna.

Ezután újra a vasutállomásra mentem és azt a forgalmi tisztet kerestem meg, aki a szóbanforgó személyvonat áthaladásakor teljesített szolgálatot. Őt már előzőleg is kikérdeztem és ez alkalommal sem említett semmi olyan körülményt, mely szerint gyanus esemény történt volna szolgálati teljesítése közben. Amikor azonban azt kér-

dezt, hogy látott-e egy fiatalembert a vasútállomásról kerékpárral kiskabátban eltávozni, csak akkor emlékezett arra, hogy a vonat beállásakor arról szállt le kis kabátban egy fiatal ember, aki kerékpáron elhajtott és azután jelentkezett a vonatban hagyott bakátja keresésé végett. Ekkor aztán előadta azt is, hogy a pásztói vasútállomás forgalmi tisztje érdeklődött táviratban egy télikabát felől, amelyet valaki a vonatban hagyott. Hogy a kabát kic volt és, hogy azóta megvan-e már, azt nem tudja.

A nyomozás már negyedik napja tartott ekkor, kissé fáradtak voltunk és pihenőnk tartása lett volna esedékes, de az újabb adat birtokában egy perccig sem tudtunk nyugodtan maradni. Mindjárt a vasútállomásról jelentetten az öpk-nak, hogy a nyomozást Pásztón folytatom és mert éppen egy tehervonat indult arrafelé, jt-vel arra felültünk és Pásztóra érkeztünk. Az ottani vasútállomáson megtudtuk, hogy a keresett kabát megkerült és azt (Kelemen Lajos pásztói lakos) igazolt tulajdonosa már el is vitte, de az ő pontos címét a kikérdezett vasúti tiszt megmondani nem tudta. Pásztó községhezám tudtam meg a címet, valamint azt is, hogy nevezett naponként reggel bejár Salgótarjánba, hól egy vasgyárban dolgozik, mint gyári munkás, az eseti vonattal pedig minden este Pásztóra tér vissza.

Két bizalmi egyénrel a Kelemen lakására mentünk ugy d. u. 17 óra tájban és a vonat, mellyel nevezett hazatérése várható volt este 1/2 9-kor érkezett. Kelemen lakására érve 11 éves öccsét találtuk odahaza, aki láthatólag megijedt, amikor bennünket meglátott. Nyomban azt kérdeztem tőle, hogy hol van a kerékpár, amit a bátyja hozott haza? A gyermek egyenesen felelt: a kerékpár már szét van szedve és a szobában levő egyik ágyra mutatott, hogy az alatt van. Majd kérdésre a kerékpár alkatrészeit az ágy alól kiszedte.

A vonat érkezésének ideje is rövidesen elkövetkezett s emiatt a bizalmi egyéneket a gyanúsított házánál hagyva jt-vel a vasútállomásra távoztunk. Kelemen meg is érkezett a várt vonattal, de csak a lakásán találtuk ismét reá, mert az állomásról több irányban távozhatott, mivel nem volt minden irányban elzárva előtte az út.

Gyanúsított beismerte a kerékpár ellopását, sőt egy másik kerékpár lopást is, amit a pásztói örskörletben követett el, melyet az említett örs mint kiderítetlent tartott nyilván. Gyanúsított azt is előadta, hogy ha még egy napot késünk, már nem találtuk volna meg a lakásán a kerékpárt, mert azt másnap készült bevinni szétszedett állapotban Salgótarjánba, hogy a vasgyárban vele együtt dolgozó munkás társainak eladja.

E nyomozásból a következő tanulságok szűrhetők le: 1./ A nyomozást mindig a helyszínen kell kezdeni s oda visszatérni, amikor az adatok kiértékelésénél hiány mutatkozik. 2./ Ha a helyszín nem beszél, a közelében lévő személyeket kell kikérdeznünk, mert azok szolgáltathatnak a nyomozást előbbrevivő adatokat. 3./ Kikérdezéseknél igen fontos a kérdések szakszerű feladása és az emberek emlékezőtehetségének ez általi felfrissítése. 4./ Fáradságot nem ismerve kell minden nyomozást lefolytatni és különösen a cselekmény elkövetése utáni pár napot kell alaposan kihasználni.

P. I. törn. Montreal.

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

A párisi tanulmány-versenyen vettek részt Bata József és Máthé János bajtársaink szabadon választott tárgy magyar nyelven írt dolgozataikkal. Bár ezuttal az első három helyezett közzé nem jutottak, de dícséretben és 5.000 frank pénzjutalomban részesítette őket a bíráló bizottság. Ószinte örömmel gratulálunk Bajtársainknak sikerükhöz s

Ezúton köszönjük és nyugtázzuk az Ön.....hozzájárulását a B.L.-re

reméljük, hogy újból adódó ilyen alkalomkor már a helyezettek között lesznek.

Házasságkötés. Balassa József bajtársunk f. évi au usztus hó 23-án Franciaországban házasságot kötött Obrirt Mártával. Sok szerencsét kívánunk frigyükhöz s kísérje azt egész életükön át Isten áldása.

Koczó Gyula bajtársunk feleségének f. évi szeptember hó 5-én Erzsébet nevet nyert leánygyermeké született. Az újszülöttet szeretettel köszöntjük a csendőr-család körében és a szülőinek sok szerencsét és jó egészséget kívánunk, neveljék fel gyermeküket magyar szellemben, hogy eggyel több magyar vihesünk Hazánkba.

V. B. Németország. E hó 3-ki levelének mellékleteit kézhezvettük és azoknak értékét címére küldendő e havi B. L. számunkban nyilvánosan és köszönettel külön is nyújtazzuk.

Burkolt deportáció Hazánkban. Ez év július elején Rákosi szinleges felváltására Moszkva parancsára létesített Nagy Imre féle kormány többek között azt is igézte, hogy a kényszermunka taborokat feloszlattja. És most hozzákezdett ehhez! De hogyan? Csak azokat az internáló taborokat szüntetik meg, melyekben idős, szinte munkaképtelen és a rendszerre már egyáltalán nem veszélyes osztályellenségek voltak lassu halálra ítélve. Ezeket a taborokat bizottság vizsgálta felül, melynek jelentése után a miniszter-tanács elhatározta, hogy a feloszlított taborok lakóit Keletmagyarországon deportálják.

Augusztus végén aztán a feloszlításra kijelölt taborokat ellepték a keletmagyarországi ut és csatornáépítő vállalatok ügynökei és olcsó bérért munkaszerződéseket kínáltak a tabor lakóinak. Amikor ezt aláírni nem akarták, jött a parancs Budapestről: A feloszlításra kerülő taborok lakói letelepédési engedélyt csak oda kaphatnak, ahova munkaszerződést vállaltak.

Mit csinálhattak az újból megfélemlítettek? Aláírták az ügynökök által kínált és rájuk újabb deportálást jelentő kényszermunka szerződéseket.

Kenyerin légi-támaszpont épül. A Cellődmölk melletti Kenyerin hatalmas, két kilométeres beton kifutó építését megkezdették, hogy az eddigi, szükség repülőtérnek, használt területet a debreceni és pápai légi támaszpontokhoz hasonlóan kiépítsék.

USA katonai szövetséget kötött Spanyolországgal. E szerződés értelmében az USA 250 millió dollár kölcsönt nyújt a spanyol hadsereg korszerűsítésének céljaira, viszont Spanyolország légi és tengeri támaszpontokat enged át Amerika hadseregének.

Görögországgal hasonló szerződést kötött az USA légi és tengeri támaszpontok átengedése céljából.

M A N U S K R I P T - K É Z I R A T ! ABSENDER, ADRESSE: C I M :
B. L. SZERKESZTŐSÉGE, B r e g e n z, Lager Vorloster, Baracke 2.

DRUCKSACHE.
PERIODICHE.
PRINTED MATTER.

An Herrn,
Msr.
Mr.

DR. REKTOR BÉLA
1882 EAST 66ST.

CLEVELAND. 3

Ohio, U.S.A

